

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.649/2023/4/II.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Litresits Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe; ügyintéző: dr. Litresits András ügyvéd

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Varga Roland Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe; ügyintéző: dr. Varga Roland ügyvéd

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 27.P.22.262/2023/6.

A fellebbezést benyújtó fél: a felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és mellőzi annak megállapítását, hogy a 36.000 (harminchatezer) forint kereseti illetéket az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a TV csatorna Zrt.-nek (alperes címe) 30.000 (harmincezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 84.000 (nyolcvannégyezer) forint együttes kereseti- és fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a www.portál internetes portálon dátum napján „cikk címe” címmel megjelent cikk, mely - többek között - az alábbiakat tartalmazza:

„*Téves jogértelmezésre hivatkozva bírságolja meg a felperes a tilosban parkoló autósokat* (1. közlés). A jogszabály értelmében csak olyan helyen lehet parkológót szedni, ami várakozási célú terület, ez pedig a KRESZ-szel összhangban értelmezendő. Ügyvéddel elemeztük a témát.” (lead)

„Vannak, akik úgy próbálják megúszni a parkolásért való fizetést és a bírságot, hogy tilosban parkolnak és nem váltanak jegyet. Kiderült, hogy településben ezeket az autósokat is rendszeresen bünteti a parkoló társaság. A tilosban parkoló autót azonban nem pótdíjazhatja a parkolóőr, hiszen ahol tilos megállni, ott nem jöhet létre az autós és a parkolási cég között érvényes polgári jogi szerződés, vagyis csak várakozási célú területeken lehet parkológót szedni.

„A parkolóőrök csak a legálisan igénybe vehető parkolóhelyeken bírságolhatnak. *ügyvéd már jogerősen nyert pert a parkoló társasággal szemben* (2. közlés).” [cikk (2) - (4) bekezdése]

„Ahol tilos megállni, az egy szabálysértést valósít meg és ott a rendőrség, illetve a közterület felügyelet járhat el. A parkolóőr ilyen esetekben nem járhat el, ez hatáskörén kívül esik.”

„Nyilván van egy rosszhiszemű eljárása a parkolási társaságnak, amelyik tudja, hogy az emberek az ilyen alacsony értékű ügyekben inkább befizetik a jogtalanul kivetett díjat is, hogy elkerüljék a pereskedést (3. közlés), ami nyilvánvaló idővel, stresszel, költségekkel és hát nyilvánvalóan minimális kockázattal is jár.” „Nagyon sok parkolási szolgáltató elismeri,

hogy tévedett, hogy ha bizonyítást nyer az, hogy szabálytalanul parkolt az autós és akkor megszünteti az eljárást, ha viszont ezt nem teszi, akkor jó eséllyel perre kerül sor.” (ügyvéd ügyvéd cikkbe ágyazott videóban tett nyilatkozata)

„*Próbáltuk elérni a felperes-t, de megkeresésünkre eddig nem reagáltak* ” (4. közlés), (a cikkbe ágyazott videóban elhangzott közlés).

[2] Keresetében a felperes az alábbi helyreigazító közlemény közzétételére kérte kötelezni az alperest:

„Helyreigazító közlemény:

A dátum napján megjelent „cikk címe” című cikkben ügyvéd ügyvéd alapján valótlanul híreszteltük, hogy téves jogértelmezésre hivatkozva bírságolja meg a felperes a tilosban parkoló autósokat, továbbá, hogy a parkolási társaságnak van egy rosszhiszemű eljárása, amelyik tudja, hogy az emberek az ilyen alacsony értékű ügyekben inkább befizetik a jogtalanul kivetett díjat is, hogy elkerüljék a pereskedést.

Valótlanul állítottuk, hogy ügyvéd ügyvéd már jogerősen nyert pert a parkoló társasággal szemben, továbbá, hogy próbáltuk elérni a felperes-t, de megkeresésünkre eddig nem reagáltak.”

[3] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a kifogásolt közlések részben valós tényállítások, részben ténybelileg megalapozott vélemények, részben pedig a felperes megítélése szempontjából lényegtelen tévedések.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a cég1 Zártkörűen Működő Részvénytársaságnak 114.300 forint perköltséget.

Megállapította, hogy a 36.000 forint meg nem fizetett eljárási illetékét a Magyar Állam viseli.

[5] Határozatának indokolásában az Alaptörvény IX. cikkében, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1) és (2) bekezdésében, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 495. § (1) bekezdésében, 496. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakat ismertette.

[6] A per alaki feltételeinek teljesülését hivatalból értékelte, megállapította, hogy a formálisan lekérhető médiaszolgáltatásnak (Smtv. 1. § 4. pont) minősíthető portál internetes honlap tartalmilag internetes sajtóterméknek minősülő szolgáltatást nyújt, a portálról nem kizárólag a lineáris médiaszolgáltatást nyújtó TV csatorna televíziós csatorna tartalmait hívatók le, hanem ott további cikkek, hírek is elérhetők, ezért helyesen került sor az előzetes kérelem alperesi szerkesztőséghez és nem a médiaszolgáltatóhoz való megküldésére. Rögzítette, hogy a felperes a törvényes határidőn belül és a törvényes tartalommal fordult az alpereshez az előzetes kérelmével, melynek az alperes nem tett eleget, a per megindítására törvényes határidőn belül került sor.

[7] A továbbiakban kifejtette, hogy sajtó-helyreigazítási igényt valótlan tényállításra, való tény hamis színben történő feltüntetésére, vagy ténybelileg megalapozatlan véleménynyilvánításra lehet alapítani, ténybelileg megalapozott véleménynyilvánítás, értékelés, bírálat önmagában nem lehet sajtó-helyreigazítás alapja (PK 12. számú állásfoglalás III. pont, BH 1989. 480, BH 1991. 210). A kifogásolt közlések értelmezésének kereteit a PK 12. számú állásfoglalás II. pontja adja meg. A perben alapvető jelentőséget tulajdonított annak, hogy a cikk témája közügyet érint, melyre tekintettel a felperes fokozott súllyal köteles tűrni a személyét érintő kritikus állításokat. Kiemelte – a 7/2014. (III. 7.) AB határozat [47] bekezdésére utalással –, hogy a közügyek megvitatása körében elhangzó véleménynyilvánítás és a rá vonatkozó védelem fókuszában elsődlegesen nem a szólással érintett személyek státusza áll, hanem az, hogy a megszólaló valamely társadalmi, politikai kérdésben fejtette ki nézeteit. A közügyeket érintő állításokkal összefüggésben tett elvi élő megállapítás értelmében a közügyekre vonatkozó állításokat az érintettek magas szinten kötelesek eltűrni, melybe szűk körben beletartozik a valótlan tényállítások tűrésének kötelezettsége is, a közéleti viták minél szabad folyásának érdeke okán ([50] bekezdés).

[8] A fenti alkotmánybírósági jogértelmezés talaján arra az egyértelmű következtetésre jutott, hogy a számos neuralgikus kérdést is felvető budapesti parkolási helyzet jelentős közérdeklődésre számot tartó közügynek minősül, amelyre tekintettel a felperesi parkolási társaság fokozott súllyal köteles tűrni a személyét érintő kritikus állításokat.

Mindezen jogszabályi és jogértelmezési keretek alapján a kifogásolt alperesi közlések értékelését az alábbiak szerint végezte el.

[9] Az 1. szám alatt kifogásolt alperesi közlés szerint téves jogértelmezésre hivatkozva bírságolja meg a felperes a tilosban parkoló autósokat, amely közlés kapcsán a felperes a pótdíjazására vonatkozó jogértelmezése megalapozottságát, az alperes pedig ennek jogellenességét jogszabályok, jogesetek, jogi levezetések előadásával kívánta alátámasztani. Kiemelte az elsőfokú bíróság ennek okán, hogy az adott parkolási helyzetre vonatkozó jogszabályok értelmezésében való állásfoglalás nem tárgya jelen pernek. Ennek megfelelően semmilyen relevanciája nincs a felek által előadott jogértelmezések helyességének, vagy helytelenségének, a sajtóper nem lehet terepe a felek eltérő jogi álláspontja értékelésének, az ebben való állásfoglalásnak. A fentiekkel ellentétben egyértelműen megállapítható, hogy a parkolásra vonatkozó, adott esetben eltérő jogértelmezésre alapot adó és indulatokat is felkorbácsoló, eltérő jogértelmezések körül jelentős közérdeklődésre számot tartó társadalmi vita alakult ki, amit az eltérő álláspontokat megjelenítő, egymással homlokegyenest eltérő értelmezésre alapot adó bírósági döntések is táplálnak. Ez a társadalmi vita, ami a jelen sajtóper tárgya, amelyben valamennyi felet megilleti meglátása, jogértelmezése kifejtésének joga. Mindebből következik, hogy a tilosban parkoló autók díjazására vonatkozó jogi álláspontok kifejtése egyéni megítélésen alapuló, ténybelileg megalapozott véleménynyilvánításnak minősíthető, mellyel összefüggésben sajtóper nem indítható.

[10] A 2. szám alatt sérelmezett kijelentés értelmében ügyvéd ügyvéd már jogerősen nyert pert a parkolótársasággal szemben. Az elsőfokú ítélet visszautalva az Alkotmánybíróságra

jogértelmezésére, arra a meggyőződésre jutott, hogy a kifogásolt alperesi állítás megítélésének középpontjában a cikkben tárgyalt ügy – a tilosban parkoló autók pótdíjazásának kérdése – áll, amellyel összefüggésben a bírósági ítéletekben megállapított jogértelmezésnek van relevanciája és nem annak, hogy a felperesével azonos gyakorlatra vonatkozó ügyben a bíróság konkrétan a felperes, vagy egy másik parkolási társaság terhére döntött. Lényegtelen mellékkörülményként értékelte, hogy a cikk tárgyát képező kérdésben nem konkrétan a felperesi, hanem másik parkolási társasággal szemben hozott a bíróság az alperesi jogértelmezést alátámasztó döntést.

[11] A 3. szám alatt megjelölt „nyilván van egy rosszhiszemű eljárása a felperesi parkolási társaságnak, amelyik tudja, hogy az emberek az ilyen alacsony értékű ügyekben inkább befizetik a jogosulatlanul kivetett díjat is, hogy elkerüljék a pereskedést” közlés tekintetében az elsőfokú ítélet rögzítette, hogy az állítás tipikusan a társadalmi konvencióknak megfelelő formában tett véleménynek minősül, melyet az alperes szabadon hangoztathat.

[12] A 4. szám alatt kifogásolt „próbálták elérni a felperes-t, de a megkeresésükre eddig nem reagáltak” közlés vonatkozásában osztotta azt a felperesi érvelést, hogy a gyors reagálás az internetes sajtótermékek esetében alapvető követelmény, következésképpen nem elfogadható egy órákkal korábban megkapott válasz mellőzése, még abban az esetben sem, amennyiben a kérdésfeltétel jóval megelőzte a választ. Mindazonáltal ez a mulasztás legfeljebb sajtóetikai kérdést vet fel, ami nem ad alapot sajtó-helyreigazításra. A fenti megállapítást egyrészt abból vonta le, hogy a felperesre vonatkozó közügyet érintő alperesi közléssel összefüggésben a felperest fokozott tűrési kötelezettség terheli, másrészt abból, hogy az a felperes megítélése szempontjából lényegtelen, megítélését érdemben nem befolyásolja, hogy az alperes által feltett kérdésekre a műsor kezdetéig nem válaszolt. Az alperesi állítás nyilvánvalóan bántó a felperes számára, azt alappal sérelmezheti, azonban ez a sérelme nem ad alapot sajtó-helyreigazításra.

[13] A perköltségviselés kérdésében a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint döntött. A pereszes felperest kötelezte, hogy a Pp. 499. § (1) bekezdése alapján az alperes kiadója részére fizessen meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (3) és (6) bekezdése alapján 90.000 forint + áfa összegben megállapított ügyvédi munkadíjból álló perköltséget. A jogszabályban 6.000 forintban megállapított ügyvédi óradíjat az alperesi képviselő tényleges munkájára tekintettel 50% mértékben tartotta indokoltnak felemelni, e tekintetben osztva azon felperesi álláspontot, hogy sem a bírói gyakorlattal, sem az alperesi képviselő tényleges tevékenységével nem támasztható alá az alperesi igény szerinti, a jogszabályban meghatározottat többszörösen meghaladó óradíj igény.

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelmének helyt adó döntés meghozatalát, másodlagosan a Pp. 381. §-a alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, valamint az alperes kiadójának bruttó 666.750 forint perköltségben való marasztalását, harmadlagosan pedig az alperes részére megítélt perköltség összegének 48.000 forint + áfa összegre való mérséklését indítványozta.

A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdése alapján jelölte meg, indokként az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének és 28. cikkének, az Smtv. 4. § (3) bekezdésének, 10. §-ának és 12. § (1) bekezdésének, a Pp. preambulának (tisztességes eljárás elve), a Pp. 263., 264., 266., 323. §-ainak, a Pp. 346. § (4), (5) bekezdésének, a Pp. 495. § (2) bekezdése c) pontjának, továbbá a PK 12. számú állásfoglalásnak, valamint a 32/2023. (VIII. 22.) IM rendelet (Ükr.) 3. § (6) bekezdésének téves alkalmazását és az azoktól való indokolatlan, jogellenes, iratellenes eltérést jelölte meg.

[15] Fellebbezési álláspontja szerint a sérelmezett közlések tényállítások, ezért szükséges, hogy ezen közlések vizsgálatával eltérő jogi következtetések levonására kerüljön sor.

[16] A perbeli cikk „cikk címe” cím tekintetében hivatkozott a PK 12. számú állásfoglalás II. pontjára, valamint a 8/2018. (VII. 5.) AB határozat indokolásának (31) bekezdésében írtakra, kiemelve, hogy a cikk címének az olvasók figyelmének felkeltésében és a cikk tartalmának megragadásában központi szerepe van, amihez önálló értékelésnek kell társulnia a személyiségvédelem körében. A cikk címében szereplő valótlan tényállítás nyilvánvaló célja az olvasó figyelmének felkeltése és egyúttal a felperes jogszerű működésének megkérdőjelezése volt, ami alól az alperes nem mentesülhet, mert nem igazolta a 34/2017. (XII. 11.) AB határozat indokolásának [50] pontjában foglalt körülmények fennállását.

[17] Nem vitatta azt, hogy a budapesti parkolási helyzet közügynek minősül, ugyanakkor megítélése szerint a sérelmezett közlések meghaladják a fokozott türeli kötelezettség határait is. Az alperes nagy olvasóközönség előtt állított valótlanságokat egy közérdeklődésre számot tartó ügyben. Tekintettel arra, hogy a jelen per sajtóper, az objektív valóság az irányadó, ezért irreleváns, hogy a per tárgya közügy-e, vagy sem.

[18] Az alperesi tényállítások valótlanságát jogerős ítéletekkel igazolta. Vitatta azt, hogy az adott parkolási helyzetre vonatkozó jogszabályok értelmezésében való állásfoglalás nem tárgya jelen pernek. A perben elengedhetetlen előkérdés az adott jogszabályok értelmezése, csak ebben az esetben állapítható meg a tényállítás valósága, illetve valótlanága. Egy ellenvéleményeken alapuló közéleti vitakérdés nem lehet alkalmas arra, hogy a sajtó eszközeinek felhasználásával a felperest és a felperesi gyakorlatot valótlanul jogellenesnek tüntessék fel, mintha rendszeresen jogsértően járna el, amikor jogszerű eljárását közokiratokkal (jogerős ítéletekkel) igazolta. Vitatta, hogy a tilosban parkoló autók pótdíjazására vonatkozó jogi álláspontok kifejtése egyéni megítélésen alapuló, ténybelileg megalapozott véleménynyilvánításnak minősíthető. Ezzel kapcsolatosan másodlagosan arra hivatkozott, hogy a sérelmezett közlések nem rendelkeznek kellő és valós ténybeli alappal. Téves az elsőfokú ítélet azon érvelése is, miszerint nem számít, hogy ügyvéd ügyvéd felperessel szemben nem nyert parkolási pert, mert ebben a perben a felperesről, azaz a felperesi parkolási társaságról van szó, csak olyan ítélet lehet ténybeli alap, ami a felperesre vonatkozik. Egy jogszabály tartalma objektív tényként vehető figyelembe, így annak betartása, illetve megsértése a bizonyíthatósági teszt alapulvételével egyértelműen tényállításnak minősül, amely esetében sajtó-helyreigazításnak van helye. Tévedett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor lényegtelen mellékkörülménynek tekintette, hogy a cikk

tárgyát képező kérdésben nem konkrétan a felperesi, hanem másik parkolási társasággal szemben hozott az alperesi jogértelmezést alátámasztó döntést a bíróság. A sérelmezett közlés a felperes megítélése szempontjából jelentős körülmény, ugyanis az negatív színben tünteti fel és azt a hamis látszatot kelti, mintha a hozzá társított jogsértést bírósági ítélet igazolná.

[19] Nem lehet figyelmen kívül hagyni azt a valótlan állítást, mely szerint megpróbálták elérni a felperesi társaságot, de megkeresésükre eddig nem reagáltak. A sérelmezett közlés valótlanosságát az ítélet is elismeri, így a helyreigazítás mellőzése ellentétes az irányadó szabályokkal és a bírói gyakorlattal is. Ésszerű indokot az elsőfokú ítélet ezzel kapcsolatban nem fogalmaz meg, továbbá a 3. közlés vonatkozásában ténybeli alapot és tanúk útján való bizonyítást az alperes nem igazolt. Összességében tehát a sérelmezett állítások valótlanok és így a hiteles, gyors, pontos tájékoztatás követelményének nem feleltek meg, továbbá a Pp. 495. § (2) bekezdésének c) pontja sem teljesült.

[20] A perköltségigény vonatkozásában kifejtette, hogy az alperesi igény ellentétes a józan ész követelményével, amikor a jogszabályban meghatározott 6.000 forintos óradíj hatszoros összegét kérte alkalmazni. Az elsőfokú ítélet az Ükr. 3. § (6) bekezdésének utolsó fordulata ellenére nem adta semmilyen, főleg nem érdemi indokát annak, hogy miért jutott arra a következtetésre egy ellenkérelem és egy bírósági tárgyalás után, hogy 50%-kal indokolt az ügyvédi óradíj felemelése az alperesi képviselő tényleges munkájára tekintettel. Ezért az alperes részére megítélt perköltség 90.000 forint + áfa összegét 48.000 forint + áfa összegre kérte mérsékelni.

[21] Fellebbezési ellenkérelmében az alperes az elsőfokú határozat helybenhagyását kérte annak helyes indokainál fogva. Az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet szerint mérlegeléssel kérte megállapítani 30.000 forint + áfa összegben.

[22] Fenntartotta azon álláspontját, miszerint az elsőfokú eljárásban csatolt bizonyítékok és előadott indokok, valamint az elsőfokú ítélet indokolása alapján is kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felperes által sérelmezett közlések okszerű következtetésnek, valós ténybeli alapon nyugvó értékítéletnek, véleménynek minősülnek, közérdeklődésre számot tartó témát érintően. A felperes közszereplő, a sérelmezett közléseket túrni köteles, azok a megítélése szempontjából lényegtelen körülménynek, közlésnek minősülnek. Véleménnyel és a felperes megítélése szempontjából lényegtelen körülményekkel szemben az Smtv. 12. § (1) bekezdése alapján helyreigazításnak nincs helye. Megítélése szerint a felperes a sérelmezett közléseket a kontextusából kiemelve értékeli és tartja sérelmesnek, figyelmen kívül hagyva a PK 12. számú állásfoglalást.

[23] A perköltség vonatkozásában a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdésének szabályát emelte ki azzal, hogy nem ellentétes a józan ész követelményével a jogszabály megfelelő alkalmazása, mivel az ügy bonyolultsága okán kérték a perköltség magasabb összegben történő megállapítását, a jogszabályban foglalt pertárgy értéke, vagy óradíjas

munkadíjhoz képest. Ezen jogszabályhely alkalmazásához nem szükséges megbízási szerződés csatolása, csupán a bíróság mérlegelése és a perköltség ezen jogszabály szerinti felszámítása szükséges hozzá.

[24] A felperes fellebbezése nem alapos.

[25] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre egyébként a fellebbező felperes sem hivatkozott. Az elsőfokú bíróság az eljárás szabályait – így a felperes által hivatkozott bizonyítási eljárási szabályokat – nem sértette meg, ezért a Pp. 381. §-ában szabályozott hatályon kívül helyezést megalapozó ok sem áll fenn. A másodfokú bíróság ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az alábbiak szerint a per főtárgya és perköltségre vonatkozó rendelkezése körében helybenhagyta, míg az eljárási illeték viselésére vonatkozó rendelkezései körében részben megváltoztatta.

[26] Az elsőfokú ítélet indokolása helytállóan hivatkozott az Smtv. 12. § (1) bekezdésében írtakra, mely szerint csak akkor követelheti az érintett a sajtó-helyreigazítást, ha róla valótlan tényt állítanak, híresztelnek vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, valamint a PK 12. számú állásfoglalás III. pontjának rendelkezéseire, miszerint ténybelileg megalapozott véleménynyilvánítás, értékelés, bírálat önmagában nem lehet sajtó-helyreigazítás alapja. Annak megítélése, hogy a sérelmezett közlés tényállításnak, vagy véleménynyilvánításnak minősül, nem az érintett szubjektív meglátásától függ, az elhatárolás során a PK 12. számú állásfoglalás II. pontja alapján a közleményt a maga egészében kell vizsgálni.

[27] Az írás címe a „cikk címe” kérdést teszi fel. A lead szerint „Téves jogértelmezésre hivatkozva bírságolja meg a felperes a tilosban parkoló autósokat. A jogszabály értelmében csak olyan helyen lehet parkolódíjat szedni, ami várakozási célú terület, ez pedig a KRESZ-szel összhangban értelmezendő. Ügyvéddel elemeztük a témát.” Vagyis az írás már a legelején világossá kívánja tenni az átlagolvasó felé azt, hogy a felperes bírságolási gyakorlatát a tilosban parkolók vonatkozásában nem találja megfelelőnek, tévesnek tartja azt, ezt a témát kívánja a cikk elemezni, ügyvédi értelmezés segítségével. Ebből következően az írás véleménycikk, amely bírálja az alperes jogértelmezését. Az alperesi írás téves felperesi jogértelmezésről beszél, annak saját álláspontja szerinti helytelenségéről kívánja az olvasókat tájékoztatni.

[28] Jogértelmezési kérdések felvetése, tárgybeli esetben egy parkolási szerződéses jogviszony létrejöttére vonatkozó eltérő értelmezés, ellentétes jogi álláspont kifejtése egyértelműen egy vita lefolytatásának szükségszerű részeit képezik. Az alperes a perbeli írásában kifogásolta a felperes pótdíjazási gyakorlatát, jogszabályra hivatkozással ismertette a saját álláspontját, ezáltal az átlagolvasó előtt is egyértelművé vált, hogy az alperes egy

jogkérdést vitat meg. Az, hogy a felperes eltérő gyakorlatát tévesnek tekinti, és ez alapján az ilyen pótdíjazásokat jogtalannak minősíti, nem változtat azon, hogy az alperes ténylegesen a felperes ezirányú tevékenységét értékelte.

[29] Abban nincs eltérő álláspont a peres felek között és az elsőfokú ítélet is helyesen rögzíti, hogy a budapesti parkolási gondok, és ehhez kapcsolódóan a díjfizetés, a pótdíjazás kérdésköre – más települések vonatkozásában is – közérdeklődésre tart számot, ezért az alperesi írás közügyet érint. Ezen minőséget maga a téma alapozza meg, így nincs annak jelentősége, hogy az alperes által hivatkozott, felperestől eltérő gyakorlat hol, más településen, vagy akár a főváros más kerületében érvényesül. A perbeli esetben a különböző jogi álláspontok alapját egy törvény, a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény egyik rendelkezése, a 15/C. § (4) bekezdésének eltérő értelmezése és annak alapján a pótdíjazás lehetőségének a kérdése képezi. Helytállóan indult ki tehát az elsőfokú bíróság abból, hogy a közügy minősítést nem az érintett személye, hanem a közérdeklődésre számot tartó téma alapozza meg. Mindezek okán annak sincs jelentősége, hogy a cikkbe ágyazott videóban nyilatkozó ügyvéd ügyvéd melyik parkolási társasággal szemben nyert pert.

[30] Az írás kifejt egy álláspontot abban a kérdéskörben, miszerint a tilosban parkoló autókat nem pótdíjazhatja jogszerűen a parkolóőr, ezt az eljárást rosszhiszeműnek tartja, mely minősítésének életszerű indokát is adja. Mindemellett az írásból világos az olvasó számára az is, hogy a felperes jogértelmezése más, következik ez abból, hogy eltérő gyakorlatot folytat, nyilvánvalóan azt, amit ő jogszerűnek vél.

[31] Abban a kérdéskörben, hogy a felperes álláspontja a helytálló vagy sem, a sajtó-helyreigazítás iránt indított perben eljáró bíróság nem dönthet, ahogyan az eltérő megítélésű bírósági ítéletek vonatkozásában sem foglalhat állást. Azonban megállapítható magából az alperes által kifogásolt közléseket tartalmazó cikkbe ágyazott videóban nyilatkozó ügyvéd által elmondottakból, hogy eltérő jogi értelmezés alakult ki e körben az ezen tevékenységet végző cégek között, több társaság elismerte tévedését, és megszüntette az eljárását, vagy perre került sor.

[32] A PK 12. számú állásfoglalás III. pontja értelmében sajtóközlemények körében – egyebek mellett – a társadalmi tárgyú vita szabad kibontakoztatása a társadalmi fejlődés nélkülözhetetlen feltétele, közéleti aktivitásra ösztönöz, társadalomformáló és személyiségalkító hatású. Az ilyen vitával kapcsolatos véleménynyilvánítás, értékelés, bírálat általában nem lehet sajtó-helyreigazítás tárgya, mert a sajtó-helyreigazítás a tényállításokra korlátozódik. Az ilyen tárgyú közlemények olyan tényállításokat, tényközléseket is tartalmazhatnak, melyekre vonatkozóan esetenként éppen a rendelkezésre álló előzmények, adatok alapján állított, illetve feltételezett tények valósága vagy valótlansága a vita tárgya. Ez esetben sem lehet helye sajtó-helyreigazításnak. A társadalmi, politikai, tudományos, művészeti vita eldöntése nem sajtó-helyreigazítási eljárásra tartozik.

[33] A sérelmezett írás az egyik lehetséges, alperes szerint jogszerű álláspontot képviseli a pótdíjazás lehetőségének kérdésében, az azzal kapcsolatos okfejtését tárja a nyilvánosság elé, e körben a saját álláspontjának igazolására egyéb tényeket hoz fel, szakember véleményével kívánja igazolni jogértelmezésének helyességét. Mindezek alapján kellő ténybeli alappal is rendelkezett a sérelmezett közlés, melynek vélemény jellege okán nem illeti meg az érintettet a sajtó-helyreigazítási jog, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a keresetet. Továbbá utal a másodfokú bíróság arra, hogy a kialakult gyakorlat szerint nem eredményez helyreigazítási kötelezettséget az, ha a véleményalkotás alapjaként akár szakmailag kifogásolható értékelés szolgál (Győri Ítéltábla Pf.I.20.104/2023/4.).

[34] A negyedikként kifogásolt közlés kétségtelenül valótlan állítás, mivel a felperes részéről igazoltan érkezett válasz e-mail az alpereshez. Egyetértett ugyanakkor a másodfokú bíróság az alperes azon érvelésével, miszerint a felperes megítélése szempontjából a válaszadásról való tájékoztatás elmaradása lényegtelen tévedés, mivel a válasz mindössze annyit tartalmaz, hogy a felperes saját gyakorlatát jogszerűnek tartja. Ez az írás alapján az átlagolvasó előtt ismert adat, bővebb nyilatkozattal pedig a felperes a feltett kérdéshez kapcsolódóan nem szolgált. A tévedés ekként a médiatartalom mondanivalóját, illetve értékelését nem befolyásolja.

[35] Az alperes javára megítélt perköltség vonatkozásában a másodfokú bíróság nem látta indokát annak, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelését felülmérlegelje és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (6) bekezdése alapján felemelt összeget mérsékelje és így e körben az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztassa, figyelemmel a kifejtett ügyvédi munka mennyiségére, a felperes által igényelt magas összegű perköltségigényre, amely alátámasztja azt a megítélést, hogy a jogvita bonyolultabb volt az átlagostól.

[36] A Fővárosi Ítéltábla döntése folytán a másodfokú eljárásban az alperes teljes mértékben pernyertes, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles az alperest működtető gazdasági társaság részére a perköltségét megtéríteni. A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban az alperesnek járó perköltség mértékét 30.000 forint + áfa összegben határozta meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a alapján mérlegeléssel, az alperesi felszámításra tekintettel.

[37] A másodfokú bíróság észlelte, hogy az eljárási illeték vonatkozásában az elsőfokú bíróság tévesen rögzítette azt, miszerint a felperes teljes személyes illetékmentességben részesül. A felperes maga sem állította ezt sem a keresetlevélben, sem a fellebbezésében, pusztán arra hivatkozott, hogy az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés f) pontja alapján illetékfeljegyzési jog illeti meg. A Fővárosi Ítéltábla azonban megjegyzi, hogy az Itv. 5. § (2) bekezdése alapján az (1) bekezdés c)-g) és m) pontokban említett szervezetek illetékmentességéhez további feltétel teljesülése is szükséges, mely feltétel fennállásáról nyilatkoznia is kell az érintett szervezetnek. A másodfokú bíróság a Pp. 383. § (6) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül hivatalból határozott a le nem rótt illeték megfizetéséről, így mivel a felperes nem részesül személyes illetékmentességben, kötelezte az eljárási illeték, valamint a

fellebbezési eljárási illeték megfizetésére is, így ez előbbi viselésére vonatkozólag is szükséges volt az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatása.

[38] A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatja a felperest, hogy az illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság (Fővárosi Ítéltábla) megnevezését, a bírósági ügyszámot és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pontja]

Budapest, 2024. február 8.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke – előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró

Dr. Bleier Judit s.k.
bíró